

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **V. S.**, narozený X
státní příslušnost Severní Makedonie
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. MV-179372-4/SO-2024,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá**.
- II. Žalobci **se ukládá** povinnost zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. MV-179372-4/SO-2024, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 9. 2024, č. j. OAM-32038-5/DP-2024, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, neboť žalobce neodstranil v určené lhůtě podstatné vady žádosti.
2. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh žalobce odůvodnil především tím, že má na území ČR vytvořeno veškeré zázemí, žije zde již 3 roky, bydlí zde s manželkou a nezletilým potomkem. Žalobce pomáhá manželce při jejím podnikání a pečují spolu o nezletilého syna, který je ještě v předškolním věku. Nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenalo fatální zásah do soukromého a rodinného života, jelikož by musel odcestovat do domovského státu, což by znamenalo odloučení od manželky a především syna, který jeho péči a otcovskou lásku potřebuje. Jediný důvod, proč byla jeho žádost zastavena, je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

chybějící zdravotní pojištění, které v rámci řízení již dodal. Zajisté není dle žalobce ve veřejném zájmu, aby do doby rozhodnutí o žalobě byl žalobce nucen pobývat mimo území ČR, a došlo by tak k dalšímu fatálnímu zásahu do rodinného života celé rodiny. Žalobce má dále za to, že nepřiznáním odkladného účinku by bylo na újmu i jeho základnímu právu na spravedlivý proces, neboť i z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žalobce by měl mít právo, pokud na tom trvá, aktivně se řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu tohoto řízení účastnit.

3. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě vyjádřil přesvědčení, že by žalobě neměl být přiznán odkladný účinek, neboť nejsou splněny podmínky pro jeho přiznání. Žalovaný je názoru, že žalobcem tvrzená újma na soukromém a rodinném životě nebyla nijak blíže doložena ani prokázána. Tvrzení o existenci rodinných (soukromých) vztahů žalobce sama o sobě nevypovídají nic o tom, do jaké míry jsou pevné, ani neosvědčuje např. jejich intenzitu a kvalitu. Kromě zcela obecných tvrzení žalobce nenabídl žádný přesvědčivý doklad o těchto vazbách. Samotná přítomnost dítěte a manželky žalobce na území tím být nemůže. Poukázal na to, že z evidence Cizineckého informačního systému vyplývá, že na území ČR pobývá jeho manželka, a to na základě povolení k trvalému pobytu (účel rodinný), stejně tak zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu jeho nezletilý syn M. S. (ročník X). Proto je dle žalovaného zřejmé, že pobytový status manželky a syna žalobce není napadeným rozhodnutím nijak dotčen. Zdůraznil, že vybudované „veškeré zázemí“ nemůže být považováno za důvod, pro který je třeba přiznat žalobě odkladný účinek. V posuzovaném případě nelze podle žalovaného přihlídnout ani k době, po kterou žalobce již na území ČR pobývá, neboť délka pobytu žalobce na území ani rodinné zázemí nejsou samy o sobě důvody, které by umožňovaly odhlédnout od důvodů, které vedly k zastavení řízení o žádosti a vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů a v žádné své části nestanoví, že rodiče musí žít spolu s dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Ty mohou být zabezpečeny jiným pobytovým oprávněním.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence

újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

6. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
7. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, vycházel soud mimo jiné ze závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobě lze na návrh přiznat odkladný účinek i v případě, že se jedná toliko o žalobu proti rozhodnutí v tzv. pobytových věcech cizinců, a nikoli o žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy fakticky „až“ v této navazující fázi správního řízení může být cizinec donucen opustit území ČR.
8. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce může jako držitel biometrického cestovního pasu Republiky Severní Makedonie na území ČR přechodně pobývat bez víza v souladu s § 18 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak může nepochybně navštěvovat rodinu na území ČR v rámci bezvízového režimu, přičemž v posuzované věci nelze vyloučit ani možnost možnost návštěv jeho rodiny v zemi původu. Dále je nutné zdůraznit, že v posuzované věci nehrozí, že by nezletilý syn a manželka žalobce byly nuceny vycestovat společně se žalobcem, nebo že by o syna žalobce v případě vycestování samotného žalobce neměl kdo pečovat. Syn žalobce může zůstat na území ČR společně se svojí matkou, která je schopna mu zajistit potřebnou péči. Soud též poukazuje na to, že žalobci nic nebrání v tom, aby získával finanční prostředky v zemi původu. I v zemi původu si může žalobce najít zaměstnání, a finanční prostředky takto získané poskytnout rodině k zajištění jejích potřeb. Soud je tak toho názoru, že již samotné rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, není v tomto konkrétním případě schopno mu způsobit újmu, neboť neprodloužením doby platnosti tohoto povolení žalobce není fakticky nucen opustit území ČR. Soud současně podotýká, že žalobce je v tomto soudním řízení

zastoupen advokátem, tudíž má zajištěnu profesionální ochranu jeho práv v soudním řízení.

9. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobce nebyla splněna již první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť výkon napadeného rozhodnutí není schopen s ohledem na charakter souzené věci žalobci způsobit jím tvrzenou újmu.
10. Vzhledem ke shora popsaným skutečnostem, kdy je možno konstatovat, že žalobce ohledně již první ze tří kumulativně daných zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě neunesl břemeno tvrzení, ztratilo na významu, aby se soud zabýval případným splněním ostatních dvou zákonných podmínek, jak byly vymezeny shora. Veden těmito úvahami soud rozhodl tak, že podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.
11. S ohledem na shora uvedené soud výrokem I. tohoto usnesení podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.
12. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci zároveň uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli (žalobci) uložena povinnost soudní poplatek zaplatit; tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost předmětného poplatku poté byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
13. Soudní poplatek je žalobkyně povinna uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: 3703-3024411/0710, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: 5449000325.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 11. března 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce